

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČCE



XVIII. ročník číslo 4

duben 2012

SLOVO NA ÚVOD

Jan 14,1-6: Ježíš řekl učedníkům: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. A cestu, kam jdu, znáte.“

Řekne mu Tomáš: „**Pane, nevíme, kam jdeš. Jak bychom mohli znát cestu?**“ **Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“**

„Já jsem ta cesta“, řekl Ježíš při jednom z posledních rozhovorů se svými přáteli. Řekl jim tenkrát, že odchází ke svému nebeskému Otci a učedník Tomáš huhlal, že by rádi šli také, ale že oni cestu neznají. A Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta.“

Cesta, po které se jde za Ježíšem, to není seznam míst, kterými je potřeba projít. To by ten Tomáš opravdu znát nemusel. Ježíš sám je ta cesta. Tou cestou je Ježíšův životní příběh, do kterého se učedníci nechali pozvat. Připustili si, že se Ježíšův příběh nějak dotýká i jejich příběhů a tak se vydali za ním. Oni už po té cestě jdou - proto ji znají.

A tak to je až podnes. Ve chvíli, kdy si řekneme, že Ježíšův příběh nějak promlouvá do našeho života, tak jsme se ocitli na té cestě, která se jmenuje Ježíš. Sledujeme Ježíšovy radosti i starosti.

Chvíle, kdy byl obklopen radostí, přáteli a smíchem i jeho zápas se smutkem, samotou, smrtí... A když vidíme, jak se Ježíš v té které situaci choval, třeba nás napadne, že to je cesta, která stojí za následování. Zachováme se, jako on. Ježíšova cesta bude naší cestou.

Jeden příklad za všechny - lidské trápení. Za Ježíšem přicházeli lidé se spoustou starostí a často přicházeli s celkem pochopitelnou otázkou: „Proč?“ Jenže na tuhle otázku Ježíš nikdy neodpověděl.

Zástupy filosofů hledaly odpověď na otázku po původu zla a utrpení. Ježíš ani jednou. Místo hledání nějakých učených vysvětlení prostě lidem v jejich trápeních pomáhal. A přesně k tomu vedl druhé. Učené rozborů stejně nepřinesou odpověď, řešení, vysvětlení. Dost možná totiž ani neexistuje nic, co by mohlo odpověď, řešení a vysvětlení přinést. Ale to neznamená, že máme nad utrpením mávnou rukou.

Stále je tu Ježíš jako „Cesta“. Ježíšův životní příběh a ten vypráví o tom, že se Ježíš pokoušel lidská trápení (místo vysvětlování příčin) nějak řešit. Jít po cestě, která se jmenuje „Ježíš“ - to znamená žít také tak. Prostě něco pro druhé dělat. Možná toho nebude moc. Ani Ježíš všem nepomohl a naše síly jsou někdy k uzoufání slabé. Ale snažit se o dobro, to je dobrá cesta. A dobrá cesta zůstává dobrou cestou, i když my po ní jen klopýtáme. Rychlost, ta tady není rozhodující. I želva došla do archy Noemovy a Ježíš, který dokořán otevřel bránu nebeského království, vítá každého, kdo přichází a čeká i na toho posledního.

Já jsem ta cesta, řekl Ježíš. Nakonec to vlastně není tak složité na pochopení. Sám jít za Ježíšem a pomáhat těm, kteří jdou vedle nás.

Tohle je cesta, kterou Ježíš odkázal učedníkům. Cesta, která vede do nebeského království Ježíšova Otce.

STARŠOVSTVO

Zápis z 725. schůze staršovstva konané v pondělí 16. dubna 2012

Přítomni: členové: Pechar, Drápal, Dus, Bruncko, Holý, Mazný, Novotný, Plhák, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Žilková

Omluveni: Chadima, Hoznauer

Biblický úvod: J. Holý – píseň 607 (EZ) Bůh je náš Pán a Král, Mat 27. 25 – 26.

Antisemitismus v českých dějinách a literatuře. Píseň 621 (EZ) Za ty, kdo hladem trpí a bídou. Modlitba

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v květnu tedy 14. května 2012, biblický úvod bude mít M. Mazný.

Výstavba

MČ P4 zveřejnila na úřední desce záměr pronajmout pozemek, který potřebujeme pro výstavbu. Je to reakce na žádost sboru a běží o standardní postup. Příslib pronájmu je nutný pro zahájení stavebního řízení. Předpokládáme, že pokud proběhne vše úspěšně, tak v budoucnu bude pronájem změněn na prodej. Podle přijatého občanského zákoníku, který však má účinnost až od roku 2014, budeme mít předkupní právo k pronajatému pozemku za cenu v místě obvyklou. Jedná se o zhruba 70 metrů čtverečních.

Zpráva o financích

Pro stavební účely na přístavbu už se sešlo asi 376 000,-Kč.

Zapojíme se do akce „**Noc kostelů**“ 1.6.2012. Krátké příspěvky (5-10min) vždy v celou hodinu. Témata – Co jsme (20:00), Co děláme (21:00), Čemu věříme (22:00).

Kazatelé na další bohoslužby o nedělích, kdy bratr farář Pechar nebude přítomen:

22.4. M. Mazný

29.4. S. Hejzlar

27.5. V. Hájková

24.6. J.A.Dus

Nové členky sboru – Lenka Kusáková, Zuzana Hunalová.

Při bohoslužbách je dobré otevírat okna kvůli vydýchanému vzduchu. Zařizuje služba.

Společná modlitba Páně.

OVOCE DUCHA: VĚRNOST

Ga 5, 22. 23: „Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“

OVOCE DUCHA JE VĚRNOST

Na prvním místě je potřeba vycházet z toho, že Bůh je věrný. Je věrný kvůli sám sobě - jak to vyjadřuje apoštol v 2. listě Timoteovi (2,13)

Jsme-li nevěrní, on zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe. I tam, kde by cokoliv selhávalo, nás nevyjímaje, tak Bůh zůstává věrný ve své lásce i ve svém milosrdenství.

Na této své věrnosti pak Bůh dává podíl i lidem. Mnoho biblických svědků víry je pro nás vzorem ve věrnosti, která obstojí i v okamžiku, když jiní jsou nevěrní. Lidi, kteří dodrželi své slovo, splnili své sliby, i když to pro ně bylo v tu chvíli nevýhodné. V pokušení nedodržel svoje slovo se může ocitnout každý z nás. V tu chvíli si můžeme připomínat věrnost Bohu, jakou prokázal třeba Abraham, ale i věrnost lidem, jakou si prokazovali David a Saulův syn Jonatán.

Především je ale potřeba připomínat si věrnost Boží a to i s tím výše zmíněným atributem - totiž že věrnost není dána tím jaký je ten druhý, ale jací jsme my.

Mnohokrát jsme v pokušení věrnost svým slibům porušit, protože ten druhý si podle nějakého našeho soudu nezaslouží, abychom věrní byli.

Ale proč je věrný Bůh? Protože si to zasloužíme? Protože jsme tak dobří? Protože jsme tak úžasní a skvělí, že by mu bylo samotnému stydno, kdyby on věrný nebyl?

Ani náhodou! Je věrný, protože je prostě takový.

Jistě, že takový postoj není u lidí nic samozřejmého. Však i taková věrnost je ovocem Ducha. Je darem, o který máme usilovat a který se musíme naučit používat. Být věrný v malých věcech nás cvičí, abychom jednou obstáli i v nejtěžším pokušení. A platí to i naopak - člověk, který nedokáže být věrný v drobnostech, tomu nelze věřit, že v něčem důležitém nezklame. Jak řekl Pán Ježíš (Lk 16,10): Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké; kdo je v nejmenší věci nepoctivý, je nepoctivý i ve velké.

JFP

Je nás o jednoho víc:
22. března 2012
se manželům
Marii a Alešovi Jelínkovým
narodil syn
MATOUŠ



MODLITEBNÍ SETKÁVÁNÍ

Drazí přátelé v Kristu,

Pravidelné modlitební setkání probíhá v Braníku již několik let. Po dlouhou dobu se setkání scházelo vždy ráno, v sedm, v půl osmé, či v osm. Účast na těchto modlitbách byla různá. Bývaly doby, kdy se sešlo i pět nebo šest lidí. V poslední době ale účast klesala a průměrně se scházeli dva, ve světlé chvílce tři lidé. Dokonce se několikrát stalo, že modlitebka neproběhla vůbec. Pokusem o záchranu tohoto skomírajícího tělesa bylo jeho přesunutí na večerní hodiny. Přibližně půl roku bylo modlitební setkání v úterý v šest hodin. Přes všechna očekávání to ale ke zlepšení situace nevedlo a účast byla i nadále velmi nízká. Situace sama vedla k tomu, abychom si položili otázku: „Má cenu mít toto modlitební setkání i nadále? Má to vůbec v takovém počtu smysl? Neměli bychom modlitebku nahradit něčím jiným?“ Ačkoliv není modlitebka primárně míněna jako součást mládeže, nýbrž jako modlitební setkání otevřené všem členům sboru, právě na poradě mládeže jsme se její existencí zabývali. Modlitebku se nakonec po tuhém boji podařilo zachránit. Shodli jsme se, že by byla škoda o ni přijít. Vždyť modlitby jsou něco tak důležitého! Místo jejího zrušení jsme se rozhodli ji „vzkřísit“ a opět uvést v život. Její konání jsme vrátili na ranní hodinu, aby tak mohlo přijít více lidí. Společně se zde modlíme za potřeby sboru, za vedení sboru, život ve sboru, modlíme se za naše město, naši zemi a ty, kteří jsou v jejím čele. Modlíme se za naše rodiny, přátelé, spolupracovníky, spolužáky. Modlíme se za sebe navzájem.

Moc ráda bych vás tedy všechny pozvala- přijďte, ať společně můžeme obnovit toto modlitební setkávání ke slávě Boží!

Dostala se mi do rukou kniha, kterou jsme po otevření nemohla odložit, dokud jsem ji ještě téhož dne nedočetla. Jmenuje se **Moc modlitby**, autor Edward M. Bounds, nakladatelství Samuel, 2011, Praha. A tak, v souvislosti s pozváním na ranní modlitební setkávání, si dovolím citovat některé její pasáže (s povolením vydavatele knihy). Doufám, že navnadí mnohé z vás, kteří jste tuto knihu ještě nečetli, k jejímu přečtení (knížka je opravdu tenounká, o to hutnější je ale to, co přináší) a samozřejmě také k připojení se k modlitebce ☺.

„Církev dnes nepotřebuje lepší organizaci, nové instituce nebo originální metody, nýbrž lidi, které může Duch svatý použít- lidi modlitby, lidi silné v modlitbě. Duch svatý nevane skrz metody, ale skrz lidi. Nepřichází do organizace, ale mezi lidi. Neuděluje pomazání plánům, ale lidem. Lidem modlitby.“

„Modlitba, která zcela prodchne celou službu, to není pár modlitbiček, jimiž posypeme službu, aby lépe chutnala. Musí to být modlitba tělem i duší, celou bytostí. Modlitba není nějaký vedlejší úkol nebo útržkovitý úkon složený ze střípků času, který jsme uškodlili na úkor své práce nebo jiných každodenních závazků. Máme jí naopak vyčlenit ten nejlepší, nej kvalitnější čas a nejčerstvější síly. Nemám na mysli modlitby utopené ve studiu nebo zahlcené aktivitami spojenými s povinnostmi kolem

služby. Nýbrž modlitbu, která je na prvním místě, a pak teprve následuje studium a práce, jež jsou díky času strávenému v modlitebním pokojíku plné čerstvosti a účinnosti.“

„Modlitba je tou první, druhou i třetí věcí, kterou potřebujeme, abychom mohli sloužit. A tak se, můj milý bratře, modli, modli a modli.“

„Modlitba je pokořující práce. Pokořuje intelekt a hrdost. To se obyčejnému smrtelníkovi z masa a kostí těžko přijímá.“

„Skutečnost, že Boha najdeme jen tehdy, když Jej budeme hledat celým srdcem, platí pro kazatele stejně, jako pro kteréhokoliv kajícího. Jedině služba naplněná modlitbou vede kazatele k soucitu s lidmi. Modlitba naprosto zásadně sjednocuje lidské bytosti. Služba naplněná modlitbou je jedinou službou odpovídající vznešenému povolání a vysoké odpovědnosti kazatele.“

„Povrchní výsledky některých služebníků a ochablost jiných jsou způsobeny nedostatkem modlitby. Žádná služba nemůže uspět bez modlitebního nasazení. A musí to být modlitby hluboké, vytrvalé a intenzivní.“

„Žádný člověk nemůže pro Boha vykonat velkou, trvalou práci, aniž by byl člověkem modlitby. A žádný člověk nemůže být člověkem modlitby, pokud modlitbě nevěnuje hodně času.“

„Modlitba činí kazatele kazatelem srdce. Modlitba vkládá celé kazatelovo srdce do jeho kázání. Modlitba vkládá kazatelovo kázání do jeho srdce.“

„Modlitba dává cit, přináší moudrost, rozšiřuje a posiluje mysl.“

„Modlitby apoštolů byly stejně náročné, pracné a naléhavé, jako jejich kázání. Modlili se ve dne v noci, aby pozvedali svůj lid k výšinám víry a svatosti. A modlili se ještě víc, aby je v těch výšinách udrželi.“

„Kazatel se musí modlit a také musí mít někoho, kdo se modlí za něho. Pokud má dostát obrovským závazkům svého povolání a dosáhnout ve své úžasné práci co největšího a nejopravdovějšího úspěchu, bude to vyžadovat všechny modlitby, jíž je schopen, a všechny přímluvné modlitby, které za něho mohou zaznít.“

„Jednotlivé modlitby spojené do celku jsou jako kapky vody tvořící oceán, který zlomí každý odpor.“

„Opravdové modlitby není nikdy dost, nikdy bychom ji neměli nahradit padělkem. Musíme si nově uvědomit hodnotu modlitby, znovu vstoupit do školy modlitby. Nic nevyžaduje tolik času jako naučit se modlitbě.“

„Velice jasně si uvědomujeme, že církev našeho i dalších století naléhavě potřebuje lidi silné víry, čisté svatosti, výrazné duchovní síly a stravující horlivosti. Aby jejich modlitby, víra, život a služba měly tak radikální a průbojnou podobu, až vyvolají duchovní revoluci, která bude formovat život církve i jednotlivců.“

„Zde nezáleží na přirozených schopnostech či dobrém vzdělání. Důležitá je hloubka víry, schopnost modlit se, moc plynoucí z dokonalého posvěcení. Umět se umenšit a zcela ztratit své já ve prospěch slávy Boží. Bez přestání a vytrvale toužebně hledat především plnost Boha. Potřebujeme lidi, kteří dokážou církve zapálit pro Boha nikoliv hlučným, okázalým způsobem, nýbrž silným a pokojným žářem, jenž vše roztaví a přiblíží Bohu.“

Tak přijďte! Každé úterý v 7:00.

Eliška Adamcová

Po roční pauze opět STEBNO

Po loňské neúspěšné snaze zorganizovat tradici prověřené a jistě užitečné velikonoční a adventní setkání se slovem a hudbou jsem propadla skepsi a jen díky laskavé, ale naléhavé domluvě Jany Stralczynské jsem se vzpamatovala. A byla jsem bohatě odměněna. Objevili se noví zájemci, takže tu byl nakonec dvacetičlenný sbor. Období zkoušek v průběhu měsíce března nebylo vždy ideální, ale snad mi slavný W.A.Mozart promine malou parafrázi: musím nakonec říci, že "moji zpěváci mi rozumějí". Bez důvěry, že naše snaha dojde nakonec požehnání, by to také nešlo.

To, co jsme zažili společně s vámi všemi o velikonoční neděli, bylo mimořádné i díky tomu, jak všechny vybrané sbory br.farář Pechar skloubil s pořadem bohoslužeb. A tak se vzpomínkou na to nedělní dopoledne jsme tentýž den odpoledne vyrazili do Stebna, abychom i tam posloužili posluchačům, kteří z velké části nejsou z církevního prostředí.

Na tomto místě chci upřímně poděkovat pěti ochotným řidičům, kteří propůjčili svá auta i své řidičské umění k tomu, aby nás bezpečně dopravili do Stebna a zpět.

Protože ani návštěvníci stebenského setkání nejsou ochotni mrznout v kostelíku déle, než je třeba, měla jsem chvíli pocit, že budeme zpívat jen pro sebe. Ale krátce před 17. hodinou se objevily nejen tácy s chlebíčky a jinými dobrotami + čaj, ale v krátké chvíli se vnitřek zcela zaplnil asi sedmdesáti posluchači všech věkových kategorií. Krátké, ale srozumitelné slovo br.faráře spojovalo jednotlivé sbory. Tentokrát jsme potěšili uprostřed programu i instrumentální hudbou; v podání Tomáše Bedrníka, Leoše Pospíšila a Jany a Karla Stralczynských zazněla Triová sonáta barokního skladatele A.Corelliho.



Protože mám zkušenost, že zapojení posluchačů do zpěvu sboru je vždy vítáno s radostí, zazpívali si s námi v závěru část každé ze tří slok Händelova sboru Bud' tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal.

Ach, ano. ještě chci poděkovat zpěvákům za tu nádhernou kytici růží (i po týdnu je krásná) - pěkně mne uvedli do rozpaků.

Obdobné rozpaky jsem pocítila, když těsně před naším odjezdem padl návrh, že bychom se mohli při zpáteční cestě zastavit ve vyhlášené krušovické hospodě. I nějaký jednotlivec (já), který trochu zaváhal, nakonec souhlasil, protože pěšky do Prahy bylo přece jen trochu daleko. Nedalo mi moc práce odhadnout, v čí hlavě se nápad zrodil (můžete hádat). Na první pohled by se to mohlo zdát nepatřičným zakončením naší celodenní duchovní služby, ale už na ten druhý to nebyl nápad tak špatný i proto, že s námi poprvé byli manželé našich tří zpěvaček a naskytla se možnost bližšího seznámení. Ale i to, že jsme byli ještě chvíli spolu, bylo krásným zakončením dne.



Nezbývá, než si teď zase něco vypůjčit - tentokrát od J.S.Bacha:

SOLI DEO GRATIA.

D.Rut Nývltová

TONÍKU, DÍKY

Začátkem března nás opustil Toníček Pechar. Jeho odchod z tohoto světa přišel jako blesk z čistého nebe a způsobil v nás psychický šok. Nikdo to nečekal.

Toník působil navenek zdravě. Rád se smál a usmíval svým dobrosrdečným úsměvem, takže není divu, že jsme byli zaskočení a nejeden z nás jsme z toho byli vykolejeni.

Toník měl rád to, čemu se hezky česky říká sranda, kterou nikdy nezkazil. Tím víc nám schází. V kostelní lavici je místo po něm zoufale prázdné. Rány v srdcích těch, kdo ho měli rádi, se zahojí až časem.

A tak jsem se rozhodla, že o něm napíši esej. Výseč z jeho života, jak jsem ho poznala já. Možná, že někteří z vás ho znali podobně.



S Antonínem jsem se poznala na návštěvě u Jarky Pecharové. V té době ještě nechodil do farního sboru. Že prý kdesi cosi, a že tam chodit nebude. Tak se tvářil navenek. Ale uvnitř tajně pokukoval, co to chodí do branického sboru za lidi, a jaká jsou to „prapodivná zvířátka“, která věří v Pána Boha. Jarku mrzelo, že Toník není věřící, ale nevnucovala mu to. Toník z původního odmítání začal postupně zjišťovat něco jako „To není jen tak, na tom musí něco být“, až nakonec začal chodit do branického sboru také.

Přijal sbor a sbor přijal jeho. Zejména pro jeho svérázný smysl pro humor, přímé a rovné jednání s lidmi. A také pro jeho kulinářské umění, velký kulturně historický rozhled a přehled a hru na kytaru.

O mužství je slogan typu: postav dům, zasad' strom a zplod' syna. Tato kritéria se podařilo Toníkovi splnit. Odpracoval spoustu hodin na chaloupce, tam také zasadil několik stromů a syny zplodil dva.

Ne všichni však o něm věděli, že v určitých situacích byl dobrota a měkkota. To se projevilo v jeho lásce ke kočkám. Když jedna jejich kočka omarodila, a měla uremii a museli ji nechat utratit, byl z toho nešťastný a plakal jak malý kluk. Ale pomohl kočkám i k životu. Jednoho letního dne se mu na chalupě začala kotit kočka. Nikdo nebyl po ruce, tak volal Jarce, co má dělat. Jarka shodou okolností zrovna řídila auto po silnici v době přívalového deště. Dávala mu instrukce, co má dělat. Vypadalo to asi následovně: Antonín volal: „to kotě je mokré, co mám dělat?“. Jarka volala: „Utři ho do ručníku“ atd. Všechno se odehrálo, jak se mělo odehrát. Pomohl na svět kotěti, zvanému Krteček (i když to byla kočička, jeho miláček).

Další charakteristickou známkou jeho povahy bylo, že si velmi cenil vzdělání. Měl IQ, se kterým by klidně mohl studovat na vysoké škole. Ale nebylo mu to dopřáno. Když na to měl věk, měl mladou rodinu a jeho prvořadým úkolem bylo, uživit ji. Pracoval jako kuchař. Po té, kdy už rodina byla zabezpečena, studovat nemohl, protože měl názory a postoje, se kterými by ho na jakoukoliv vysokou školu prostě nevzali.

Jeho však jeho láska a obdiv ke vzdělání neopustily. Vzdělával se jako to šlo. Měl neobyčejný rozhled nejen horizontálně, ale i vertikálně. Byl doslova a do písmene chodící encyklopedií.

Těšil se do důchodu, že bude mít čas se věnovat svým láskám a koníčkům. Jeho láskou kromě koček bylo divadlo, především jeho milování Cimmrmani. V důchodu si s pracovitostí sobě vlastní našel práci na půl úvazku jako skladník v jednom knižním nakladatelství. V současné době plné shonu a zmatku „v honbě za korunou“ chtěl

pomoci Jarce „dosypat“ nějaký ten obnos do rodinného rozpočtu, který si nemohl moc vyskakovat.

Rád hrál scrabble, luštil křížovky. Byl tak hodný, že mi poslal nějaké vyřazené knížky. Ptala jsem se Jarky, co by chtěl protihodnotou dostat a ona říkala, že „on nic nechce, ale jestli jo se mu chceš revanšovat, tak mu kup gumové bonbony, on se po nich může utlouct“. Tak jsem mu poslala gumové bonbony. Měl z nich velkou radost. Bohužel si jich asi moc neužil. Asi za dva týdny zkolaboval na zastávce autobusu a než přijela sanitka, zemřel. Bylo to náhlé a nečekané. Zemřel tak jak žil. Žádná velká melodramata a řeči. Byl tak hodný, že touto dobou je už určitě v nebi. Je tam s Ladislavem Smoljakem, kočkami, kytarou a gumovými hady. Brnká na kytaru, nebo hraje scrabble.

Nám nezbyvá než se modlit a vzkázat mu: Milý Antoníne, chybíš nám tu a chybět nám budeš. Měj se tam nahoře moc hezky a mysli na nás také v dobrém. Velmi jsi nás obohacoval kouzlem své osobnosti. Tak ti posíláme pusu a díky. S pozdravem tví drazí z branického sboru.

P.S.: Antonín sice neměl vysokou školu, ale měl dar zdravého selského rozumu a srdce na pravém místě.

A bylo to právě jeho srdce, které mu vypovědělo službu jít dál. A jsou to naše srdce, kde po jeho odchodu na věčnost žijí vzpomínky na něj.

Martina Votrubová

ROZHOVOR S JITKOU SLAVÍČKOVOU

Rozhovor Marty Drápalové s paní doktorkou Jitkou Slavičkovou

Marta: Před delší dobou jsem si uvědomila, že jste v takové neobvyklé situaci, že víte víc o své konečnosti. Každý víme, že jednou přijde konec, ale někdy ty myšlenky odsunujeme...

Jitka: Ano, člověk si to nepřipouští...

M: Nepřipouštíte si to. Myslím, že mnoho z nás se s tím neumí vyrovnat a neví si s tím rady.

Uvědomila jsem si, že ve vás je taková nějaká vnitřní zralost, že jste se s tím vnitřně vyrovnala. A tak jsem si řekla, že by bylo hezké, kdybych si s vámi mohla někdy popovídat a kdyby to, čím jste prošla, mohlo někomu pomoci. Protože si myslím, že to je pro křesťany důležité, abychom se uměli navzájem povzbuzovat.

J: Ano, to je důležité.

M: Možná na začátek by mě zajímalo, jak to s vámi vypadalo, jestli jste se narodila



do věřící rodiny, nebo jestli jste uvěřila během vaší cesty životem, jestli vás někdo ovlivnil jak to vůbec bylo.

J: Můj dědeček, tatínek mojí maminky, byl kazatel, evangelickej, takže moje maminka vyrůstala v evangelické rodině. Já jsem se narodila do věřící rodiny. Jenomže tatínek byl katolík, tak mě pokřtili katolicky a já chodila na katolické náboženství asi do deseti let, dokud nezrušili náboženství komunisti. To bylo strašně zlý, když někdo chodil na náboženství v té době. Ve čtrnácti mi pak tatínek umřel, takže ta evangelická maminka mě vychovávala evangelicky, s biblí. Prostě jsme četli biblí a modlili se za všechno. Tatínek byl katolík, ale takovej vlažnej. On moc na mše nechodil, to byla spíš maminka, takže bratr i já jsme byli takhle vychovávaní. Pak, když se mi narodil syn, tak jsme ho taky tak vychovávali. Já žila s babičkou, protože se brzo se mnou manžel rozvedl. Paradox na tom byl ten, že on se seznámil s paní, která byla adventistka, ta ho přivedla k víře a on je teď velice aktivní.

Takže vždycky jsme byli vedeni k Bohu a četli biblí a modlili se. A syn, když studoval na vysoké škole, taky medicínu, by nešel na žádnou zkoušku, kdybychom se nepomodlili. Prostě to by nešel, to by neodešel. My jsme vždycky klečeli při modlitbě. Teďka je to se mnou těžké s tím klečením. Ale klečeli jsme vždycky. A četli jsme z bible. Maminka měla nádherné bible, malované, staré, krásné.

M: Zdělila jste je?

J: My jsme je pak dali do nějakého sboru. Mám po ní jenom kralickou biblí, kterou dostala od svého tatínka; má takové krásné kování. Já mám pocit, že něco jsme dali do Břevnova, do knihovny, protože to byly opravdu unikáty.

Maminka umírala doma, ona měla rakovinu taky, takže umírala doma, ale vyloženě s Bohem.

M: To je krásné.

J: Ta se nebála, opravdu.

M: V předchozím rozhovoru jste zmiňovala, že dvakrát ve vašem životě se stal nějaký zázrak...

J: Měla jsem problémy. Když jsem byla po promoci, tak jsme většinou spali v nemocnici, měli jsme tam pokojíčky a já jsem měla místnost, která sousedila s rentgenem. Na zdi bylo napsáno, kolik je na zdi olova, že je to chráněné. Jenomže ne, nebylo a já byla ozářená a tak se mi narodila holčička, která měla těžkou vrozenou vadu srdce a umřela rychle po porodu. A pak to vypadalo, že asi nebudu vůbec nikdy mít další dítě, protože jsem ozářená. Takže já jsem pořád chodila a modlila se všude možně a říkala jsem: Pane Bože, když se mi dítě narodí, já ti slibuji, že ho opravdu vychovám, aby ti věřilo. A skutečně, asi za 14 dní na to jsem otěhotněla, ačkoliv to vypadalo, že to vůbec nepůjde.

A podruhé se to samé stalo s mým vnukem, protože synovi je 42 a má teprve tříleté dítě asi po deseti letech manželství, kdy o to usilovali. To bylo tak strašné; vyzkoušeli po lékařské stránce všechno, co existuje a je dostupné, ale řekli jim, děti mít nebudete. A já jsem vyvěsila všude verš „Co je u lidí nemožné, to je u Boha možné“. A modlila jsem se a říkala jsem snaše, ne, ty určitě otěhotníš, věř tomu, že otěhotníš a že budeš mít dítě, prostě jsem tomu věřila. Takže obě ty děti byly vymodlené, ale u toho vnoučka prokazatelně, protože zjistili, že u nich není naděje. Přesto mají krásného a chytrého kluka.

M: To je důvod k vděčnosti.

J: To ano, jsou mu tři roky a já jsem mu koupila takovou bibli s obrázkama. Na první stránce je tma a nebe a on řekl: Tatínku, já ti to musím všechno říct. Tak tohle byla tma a Pán Bůh udělal světlo a rozdělil světlo a tmu... a teď mu to všechno povídal a syn jenom koukal. Měli jsme hroznou radost, že se to povedlo. Nejvíc se mu líbí Jozue a to troubení, to každému říká. A pak Daniel. Říká: tam byl táta lev a máma lev a děti, ale nikdo ho nesněd. To se mu strašně líbí a teďka má oblíbeného Jonáše, protože ta velryba je něco úžasného. A David, podívej se, ten vzal kamínek, malinkej kamínek a podívej se, Goliáš leží. S ním mám radost.

Když jsem se dozvěděla o té mé situaci, tak jsem z toho byla strašně špatná, opravdu. Díky tomu, že mi vnuka dávali a že jsem ho mohla učit, mám ho hodně dnů v týdnu, tak mě to ohromně psychicky pomohlo.

M: Jak je to dlouho, co jste se dozvěděla, že je něco zásadně v nepořádku?

J: Jsou to dva roky. Mě vůbec nic nebylo a šla jsem k lékaři na prohlídku, preventivní a on se mračil a říkal, tak to se mi vůbec nelíbí ten ultrazvuk, tak já vám vezmu krev a zjistíme márkry. Tak jsem tam volala a on, že ty márkry jsou strašně vysoký, budete muset na Homolku a na takovou zkusmou operaci – laparoskopii. Já jsem si říkala, to bude dobrý, to dopadne dobře. Ten doktor nebyl moc velký psycholog, on ke mně přišel asi dvě hodiny po operaci, vzal mě za ruku a měl slzy ve v očích. Uvědomil si to, tak se otočil a začal mluvit na jinou paní. Až se zklidnil, tak mi řekl, bohužel, je to špatný, nevypadá to dobře, jsou tam metastázy. A já jsem s ním mluvila zcela objektivně, jako když mluvím o nějakém pacientovi, vůbec jsem se nerozčílila, byla jsem úplně klidná. A najednou, když odešel, tak mě to došlo a já jsem začala zvracet. To tělo se začalo bouřit strašně a pak takovej měsíc to bylo těžký. To jsem si říkala, musím všechno zařídit a udělat. A pak jsem ještě měla tu smůlu, že jsem přišla k tomu panu doktorovi a ptala se, tak co myslíte, jaká je prognóza? A on řekl, jste doktorka, tak si uvědomte, přišlo to náhle, rostlo to tři měsíce, tak si spočítejte, jak dlouho můžete být živa, když máte metastázy všude v břiše, tak tři měsíce. Načež já jsem řekla synovi, já už k němu nejdu, protože to je strašné, co mi řekl. Někdo mi poradil jít do všeobecné nemocnice. Řekli mi, my bychom vás sem vzali, ale máme tak přeplněno, to není možné. Najednou syn vzal noviny a říká hele, v Krči se otevírá onkologie, je úplně nová. A oni mě tam vzali.

Pani doktorka, ke které chodím, je taková objektivní a rozumná, inteligentní, takže mi opravdu dala perfektní chemoterapii, hrozně silnou, takže za tři měsíce ty metastázy byly pryč, márkry byly normální, v břiše nebyly metastázy. Jenomže po dalších čtyřech měsících to zase začalo růst, takže mi dělali další operaci a další chemoterapii. Jenže už to roste zase. Bohužel mi lékařka řekla, že se bojí mi dát třetí chemoterapii, takže jsem začala shánět další možnosti, teď držím dietu, píchám si injekce, ale to je pokus a omyl, není jisté, že to pomůže. Existuje biologická terapie, ale je hrozně drahá a nevím, jestli by mě zařadili do výzkumného programu. Ale to je jen otázka prodloužení. Ale už teď ty dva roky to je obrovský úspěch.

M: Je to čas navíc

J: Ano, to je. Kdybych tam zůstala u toho doktora, tak bych asi umřela za ty tři měsíce. Když vám to řeknou, tak to na každého strašně působí, zvlášť když jsem byla

ještě před 14 dny zdravá. Já jsem neměla žádné potíže, všechny potíže začaly až po chemoterapii.

M: Říkala jste, že když vám řekli tu diagnózu, že jste byla schopná věčně mluvit, pak přišla reakce organismu, ten šok. Jak jste se s tím vyrovnávala dál?

J: Díky víře. Díky tomu, že jsem četla bibli a povídala se všema lidma. Vírou. Chodila jsem za panem farářem a za vaším tatínkem (*Jaro Křivohlavý*) a říkala jsem, já nevím, jestli jsem vůbec hodna, jestli mi Pán Bůh odpustí, jestli mi odpustí moje činy, to bude hrozné. A váš tatínek říkal, Pán Bůh tě miluje, neboj se, neboj se, miluje tě, neboj se... a to mně skutečně úžasně pomohlo.

M: Takže to byla představa, že se člověk setká s takovým Bohem soudcem....

J: Měla jsem strach, že neobstojím v Jeho očích, ne strach ze smrti. Člověk si uvědomí svoji nedokonalost. Když by byl člověk opravdu objektivní, tak si uvědomí, že má spoustu chyb. Člověk si občas o něčem říká, to není hřích, ale jsou to chyby a člověk udělá během dne tolik věcí. Najednou si uvědomíte - tohleto jsem vůbec neměla říct, neměla jsem se takhle zatvářit....

M: a tváří tvář svatosti...

J: No právě, a když tam tak bude člověk stát, tak obstojí? To byl můj strach.

Ale všichni mě ujišťovali, neboj se, Pán Bůh tě miluje, neboj se, opravdu tě miluje a já jsem opravdu uvěřila tomu, že mne miluje a že je to dobrý. Ale když jste v tom diagnostickém tunelu a dvacet minut jezdíte, tak jsem si říkala, co asi si myslí ti lidé, co nevěří v Boha. Já se celou tu dobu modlím. Nebo když člověk má před tou operací. Tak bez Boha nevím, jak bych to zvládla, to opravdu nevím. Nevím, jak to lidi zvládnou bez Boha. Ale s Bohem to jde, protože si říkám, že s Bohem to bude daleko lepší, že se vlastně těším. Opravdu, myslím, že člověk by se měl víc těšit než se bát. Hlavně důstojně a bez strašných bolestí, říkala jsem si v nemocnici. Toho jsem se bála, abych neměla ty kruté bolesti. Co bude, to nevím.

M: Zmiňovala jste, že se změnil váš pohled na hodnoty, na to co v životě je podstatné.....

J: To si uvědomíte, že nic nemá cenu, že všechno je zbytečné – peníze, bohatství nebo jak má člověk zařízený byt – na tom vůbec nezáleží. Záleží jedině na Bohu a na milosti Boží, na ničem jiném nezáleží. Většina lidí si myslí, že tu budou věčně a vůbec si nepřipouští, že by mohli umřít - a mohou umřít kdykoliv, i mladý. Náboženství je prý jen pro staré, ti už nemají nic, řekli mi, než Boha. To není pravda. Lidi usilujou o co nejvíc peněz, co nejvíc slávy, nějaký titul, to něco znamená, co nejvíc publikací, ale stejně nakonec umřou a nebudou mít žádné nádherné šaty, žádné šperky ani peníze, ani domy, které si postavili. To je všechno na nic. Záleží jen na milosti Boží, aby byla s námi, a Duch svatý, aby byl v nás. Za to se modlím pořád, protože to je úžasné, to úplně člověk cítí, jak přichází pokoj a klid, a teď už se opravdu vůbec nebojím a jsem v klidu.

M: Je nějaký verš, který je pro vás důležitý?

J: Já si čtu žalmy, Ježíš a jeho skutky, a potom Pavel. A když čtete Korintským, tak to je ono. Myslím, že Bůh nás tak miluje a je na nás, abychom my ho také milovali, to je důležité, to je na nás. Tím, jak se chováme, abychom mu dělali radost.

M: Děkuji.

BĚŽKY NA ŠUMAVĚ

Kvetoucí zahrádky napovídají, že po sněhu je veta, přesto se zpožděním uveřejňujeme zimní článek, který se nedostal do březnové Brány:

Odysea soudního sluhy Aneb běžky na Šumavě

Vítejte na Šumavě na četnické stanici, ve kterou se proměnila ubytovna na Modravě. Vítejte v roce 1869 v ději povídky Karla Klostermanna „Odysea soudního sluhy“ a pojďte s námi splnit nelehký úkol – doručit soudní obsílku Josefu Voldřichovi, potenciálně vele významnému svědkovi. Jenže hledejte toho pravého, když jich je po Šumavě bezmála jako Nováků v celých Čechách. A kde ctěného Josefa Voldřicha hledat?



Několik námětů tu pro nás je – samozřejmě spojených s výletem. Počasí nám přeje – slunečno, obloha bez mráčku a před námi Poledník. Tedy před naší skupinou, jiní vyrazili na delší či kratší trasy, každý dle uvážení. Každá skupina dostala kromě svačiny též obálku, kterou máme otevřít až na místě a dozvědět se, jak to tenkrát s doručení zásilky dopadlo. Ale nic není tak jednoduché. Hned na začátku mi všichni mizí v dál. (Bruslit na běžkách zas tak dobře neumím). Však oni počkaj. Na první odbočce – nic. Na další – zase nic. Ale jedu správně. Sluníčko praží, cesta stoupá, je nádherně. Však oni někde počkat musejí. Ale na Poledníku taky nejsou. Dobrá, tolik spěchají... ale jídlo mám JÁ. Obědvám a kochám se krásným výhledem a.. asi po hodině se objevil Pavel a za ním další. Tedy ne oni mně, ale já jim ujel. Jak se to povedlo ovšem zůstává záhadou. No budiž. Hlavně, když jsme všichni. Rozbalujeme obálku a dozvídáme se o hádce kováře Voldřicha se sedlákem. Ale ten náš Voldřich to není. A nejen to. Znáte písničku Sšššš proslavenou díky muzikálu Rebelové? Zazpívat před publikem a ještě si žádat ohodnocení výkonu vyžaduje určitou odvahu.

Shnilá rajčata snad nemají, kameny jsou bezpečně zamrzlé v zemi, a tak nás mohou nejvýše ukoulovat. To, že děláme ostudu, si myslíme jen my, jsme odměněni potleskem veselých paniček z turistického klubu. Dolu to jede samo, cestou ještě odvážně nabíráme vodu z horské říčky. Po večeři každá skupinka předvádí scénku, jak dopadlo jejich hledání Voldřicha. Jedni pomalovanými prsty (říkejme tomu maňásci – smyjte to, jak chcete), my pantomimou a třetí předvedla porod telete v přímém přenosu. Zazpívali všichni, lidem se to líbilo (aspoň to tvrdili), ale na správného Voldřicha nenarazil nikdo. Pozdě večer se venku dozvídáme, jak byl Voldřich nalezen. Tot' důvod k oslavě. Zapalujeme prskavky (klobouk dolů před organizátorkami – shánějte tohle koncem února). V neděli již jen kratší výlet na Březník, tentokrát se cestou navzájem neztrácíme, avšak při skupinovém fotu ztrácíme rovnováhu a svorně padáme na hromadu. A pak hurá dolů a do matičky Prahy.

Milan Bareš

PRVNÍ SVĚT

Jsou věci, na které neradno sahat, obzvláště nevíte-li k čemu slouží. Aby se vám nestalo to co nám. Možná můžeme i za tu zimu. Cesta vlakem do Bojova a pěšky do Hvozdnice proběhla ještě v pořádku, ale potom... Stačí trochu neopatrnosti a...jsme v jiném světě. Nehledejte tu auta, peníze ani čas. A nůž byl vynalezen teprve nedávno (To se projevilo na zvýšeném výskytu řezných ran). Ačkoli tu nemají auta, na faře můžete najít Ferrari. Co na tom, že to je zrzavý kocour. Prvním úkolem dětí, bylo poznat co kdo z nás dělá - mechanizátor koní, cvičitel mecholubů, herbalista či směnář, dbající o správnou směnu zboží. Na večer pečeme nekvašené chleby - to na připomínku vyjití z Egypta a Poslední večeře. V Klidových novinách jsme se dozvěděli o Isbertu Newsteinovi, který jako jediný věří v jiné světy. To ON sestrojil přístroj, který nás sem dostal. V pátek se počasí neumoudřilo, přesto vyrážíme na výlet. V lese hrajeme oblíbené ocásky a sestupujem dolů do údolí Bojovského potoka. Potkáváme zlatokopa a trochu se prodíráme křovím (jako obyčejně), lezeme někomu přes zahrádku a dál už po cestě. Poprchává. Nad zastávkou Klínek je místní zajímavost - jeskyně Korábka, ve skutečnosti odvodňovací štola středověkého dolu.. A za ní nalézáme zprávu od Isberta Newsteina: "Přijdu hned". Ale opak je pravdou.. Místo toho nalézáme planě rostoucí klobásovník. Však bylo načase, hlad již máme velký. V zájmu zachování lesa si buřty opékáme v korytě potoka. V krámku v Klínci si kupujeme kromě zásob i Klidové noviny. Dál přes pole do Líšnice, okolo Spáleného mlýna a vzhůru do kopce a jsme zase doma. Po duchovním programu jdeme spát. V sobotu nás čeká výroba konurbátorů. Ptáte se co to je? Zeptejte se dětí, Ony to nejen vymyslely, ale i vyrobily. Věřte, že jsou to věci velice užitečné. Ale jak jinak chcete přenášet kamínek korunou stromů? Bez konurbátoru to prostě nejde. I další skupinky vytvořili konurbátory nadmíru užitečné, víceúčelová lžíce, zbraně na blízko i na dálku či věšák. Odpoledne jsme se naučili zdravotvědě a provedli zkoušku obyvatelstva Prvního světa. Také jsme oslavili hned trojí narozeniny. V neděli navštívíme bohoslužby. Odpoledne nás čekala Závěrečná hra. Cílem bylo získat

chybějící součástky, ze kterých sestavujeme stroj a vracíme se zpátky do našeho, Druhého, světa (shodou okolností je velice podobný tomu Prvnímu). Děkovný dopis nám posílá Isbert, který se díky nám dostal z blázince. Co se může stát nepříjemného u večeře? Můžete připálit nebo přesolit jídlo. Nám ale praskl bojler. A voda z něj vytekla do zde uskladněných vodových barev. V pondělí po snídani odcházíme na vlak a v Bojově potkáváme skupinky místních s pomlázkami. Zdárně jsme se ubránili a čeká nás jen cesta do Prahy.

Milan Bareš a Tadeáš Friedrich

VÝMĚNNÁ BURZA

Bazar

Velevážené, velevážení!!! Slyšte oznámení o dalším rozšíření služeb Branického sboru! Vedle oblíbené a hojně navštěvované Kavárny bratra Václava, otevíráme nový podnik - BAZAR. Aneb přineste (téměř) co chcete a doma již nepotřebujete a odnesete si co se vám bude líbit. Nebude to sice každou neděli, ale nevadí. Na počest zakladatelek navrhuji název: "Bazar u Magdy a Anky".

A lidé se činili. Po bohoslužbách se v apsidě nakupila halda oblečení a v sále řada dalších věcí, radost pohledět. Výběr široký, ceny mírné, račte přistoupit! Nejedna maminka má plné ruce práce udržet svoji dceru na uzdě, aby si neodnesla všechno co vidí (ale ruku na srdce, každá žena přece nemá co na sebe). Děti navíc vymýšlí různá využití pro věci, které se jim líbí - například odkapávač na talíře se dá přeci použít na sušení morčat...Kupa ošacení se utěšeně zmenšuje, majitele nachází i řada knih a dalších věcí. "A zbytků sesbírali dvanáct plných košů" - no dvě auta toho byla plná s cílem kontejnery pro charitu. Příště můžeme udělat tržnici i pro lidi z ulice a výtěžek použít na stavbu kostela. Tedy: neváhejte a otevřete skříně dokořán - zajistíte uděláte radost dalším (a poté můžete říct, že nemáte nic na sebe), příležitost jistě přijde znovu.

Milan Bareš

FOTBALOVÝ KROUŽEK AMBASSADORS

Fotbalový kroužek Ambassadors pro děti 6-10 let

Cíle

Dovolte, abychom vám přiblížili fotbalový kroužek v Braníku, který funguje již od října roku 2011 pod mezinárodní křesťanskou organizací Ambassadors In Sport ve spolupráci se sborem ČCE v Braníku.

Motto týmů Ambassadors je „Fotbal, Naděje, Život“. Cílem dětských týmů je nejen dětem nabídnout kvalitní fotbalový trénink, během něhož získají základní technické dovednosti, ale také s nimi sdílet naději, kterou máme jako křesťané ve víře v Ježíše Krista. Doufáme, že fotbalový trénink spolu s poznáváním křesťanské víry, budou pozitivně ovlivňovat životy účastníků se dětí.

Jedním z dalších cílů kroužků Ambassadors je vytvořit most pro veřejnost v Braníku k seznámení se s místními společenstvími křesťanů, sbory a církvemi. Proto na tomto kroužku spolupracujeme s ČCE Braník.



Průběh kroužku

V současnosti na kroužek v Braníku chodí 6 - 8 dětí. Vedoucími jsou Kryštof Rybáček a Ján Bruncko. Oba trenéři mají za sebou trenérská školení a věnují se tréninku dětí již několik let. Tréninky probíhají každý čtvrtek od 16.30 v ulici Podolská 5 (tram. zastávka Kublov). Jejich náplní je zdokonalování fotbalových dovedností hráčů (jak formou praktických her a cvičení, tak následnou hrou samotného fotbalu); po němž mají trenéři pro děti krátké biblické zamyšlení.

Jak se zapojit

V současnosti hledáme stále více dětí, které by se mohly do kroužku zapojit. Vedoucí budou rádi za pomoc s propagací a informovaností o kroužku. Z důvodu nízkého počtu zapojených dětí je kroužek zatím ztrátový a tak je možnost i finančně přispět na jeho průběh. V neposlední řadě je možné se zapojit do organizace kroužku a samozřejmě se za děti a vedoucí modlit. Vedoucí mohou informovat o momentálních potřebách kroužku přímo na kontaktech níže.

Další informace

Bližší informace ohledně kroužku najdete na stránkách www.ambassadors.cz. Kontakty na vedoucí jsou: Ján Bruncko (tel.: 728 167 186), Kryštof Rybáček (tel.: 739 377 862). Garantem je Ondřej Mazaný (tel.: 774 400 721). Email: info@ambassadors.cz

TURISTÉ

Milé sestry, milí bratři,

zveme vás srdečně na pravidelné nenáročné vycházky po pražské zeleni a kulturních památkách i do pražského okolí. Pořádáme je od roku 2007 pravidelně každou třetí neděli v měsíci po bohoslužbách. Jde o nenáročné akce (cca 5 km), vhodné zejména pro střední a starší generaci, vítáme mezi sebou ale i mladší ročníky, včetně dětí.

Na měsíc **květen** (20.5.) chystáme návštěvu průhonického parku, kde touto dobou kvetou rododendrony. Projdeme obě části areálu od Osnice **do Průhonic**.

V **červnu** (17.6.) se vypravíme trochu dál, **do Terezína**, na návštěvu výstavy Jiřiny Adamcové. Výlet spojíme s malou túrou kolem Labe, která v těchto místech slibuje pohledy na blízké Středohoří, známé „kopečky“ Milešovku, Říp, Lovoš, Máchův Radobýl a další.

Pokud se na cestu s námi odhodláte, nezapomeňte na dobře prošlapané pevné boty a deštník. Na cestách obvykle nepohrdneme hospůdkou či cukrárnou, se kterou se potkáme, nemůžeme se na ně ale vždycky spolehnout, proto nezapomeňte také malé občerstvení s sebou (pití i jídlo).

Lenka Kusáková a „věrná garda“ branických turistek

Březnové putování z Radotína do Černošic bylo mimořádné tím, že iniciátorka a vždy



vzorně
připravená
průvodkyně
nedělních
vycházek
- Lenka
Kusáková –
která dosud
organizovala
naše výlety
„jako host“,
vedla tento
54. výlet
poprvé jako
řádná členka
branického
sboru.

**Děkujeme Lence za všechny předchozí výlety
a vítáme ji ve farním sboru ČCE Braník.**

RČ

PRVNÍ KVĚTEN V ČERNÍKÁCH

Zveme vás na tradiční setkání 1. května na chatě u Slabých v Černíkách.

Program:

- Sejdeme se asi od 10:00 hodin
- Batikování – pokud si přinesete něco svého nebo vám nabídneme kousky látky na „šátek“ apod.
- Dětské sportovní soutěže na hřišti
- Rozhovor o problematice pomoci bezdomovcům v kostele – pokračování toho, co jsme načali při výročním sborovém shromáždění
- Opékání toho, co si kdo přinese

Chcete-li přispět čímkoliv jedlým, pitným, budeme rádi

Těšíme s na vás

Dana a Saša Slabých



KULTUROU PROTI ANTISEMITISMU

Kulturou proti antisemitismu - 22. dubna 2012

Jestliže si také myslíte, že antisemitismus je nákaza, která znovu ohrožuje civilizaci,

**přijďte a připojte se tak k těm, jimž to není jedno.
POCHOD DOBRÉ VŮLE Nám. Franze Kafky od 13:30 hodin
SHROMÁŽDĚNÍ Valdštejská zahrada od 15 hodin**

Pod záštitou 1. místopředsedy Senátu PČR Přemysla Sobotky,
a primátora hl. m. Prahy Bohuslava Svobody
pořádá Mezinárodní křesťanské velvyslanectví Jeruzalém – česká pobočka (ICEJ)

Pravidelný sborový program

Neděle 9,30 bohoslužby

první neděli v měsíci rodinné,
třetí neděli vysluhována
sv. večeře Páně;
8,30 chvály (kromě 1. neděle)

Úterý 7,00 ranní modlitební setkání

18,30 mládež

16:00 dívčí odrost. skupinka
(jednou za 14 dní)

Středa 15,30 a 17 maminky s dětmi

18,00 biblická hodina

Čtvrtek 8,05 čtení katechismu

20,00 PoMlaSg „třicátníci“
(2. a 4. čtvrtek v měsíci)

Pátek 15,30 mladší dorost

17,00 starší dorost

úřední hodiny faráře

Jaroslava Pechara:

úterý a středa 14,00 – 16,00

čtvrtek 10,00 – 12,00

Obsah:

Jakou cestou jít?	2
Staršovstvo	3
Ovoce Ducha: věrnost	4
Matouš Jelínek	4
Modlitební setkávání	5
Zpívání ve Stebně	7
Toníku, díky	8
Rozhovor s Jitkou Slavičkovou	10
Běžky	14
První svět	15
Bazar	16
Fotbalový kroužek	16
Turisté	18
Pozvánka na setkání 1. května	19
Proti antisemitismu	19

Ježíš odpověděl:

„Já jsem ta cesta, pravda i život“

obrázek na titulní str.: brána kostela ve Stebně
foto Pavel Novotný;

další obrázky ze Stebna řed. Toman



BRÁNA

XVIII. ročník, číslo 4, duben 2012

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, J. Holý

Příspěvky odevzdejte redakci nebo pošlete
mailem na adresu mscerny@volny.cz.

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037
<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111	křesťanská služba
222	salár
333	dar
444	Jeroným. jednota
555	nepálský student
888	přístavba